Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

26. ledna 2017 **

„Kasační opravný prostředek — Dumping — Prováděcí nařízení (EU) č. 501/2013 — Dovoz jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, ze Šrí Lanky a z Tuniska — Rozšíření konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny na zmíněný dovoz — Nařízení (ES) č. 1225/2009 — Článek 13 — Obcházení — Článek 18 — Nedostatečná spolupráce — Důkaz — Soubor shodujících se nepřímých důkazů“

Ve spojených věcech C-247/15 P, C-253/15 P a C-259/15 P,

jejichž předmětem jsou tři kasační opravné prostředky na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podané dne 27. května, 29. května a 1. června 2015,

Maxcom Ltd, se sídlem v Plovdivu (Bulharsko), zastoupená L. Ruessmannem, avocat, a J. Beckem, solicitor,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek,

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Chin Haur Indonesia PT, se sídlem v Tangerangu (Indonésie), zastoupená T. Müller-Iboldem, Rechtsanwalt, a F.-C. Laprévotem, avocat,

žalobkyně v prvním stupni,

Rada Evropské unie, původně zastoupená S. Boelaert, poté H. Marcos Fraile, jakož i B. Driessenem, jako zmocněnci, ve spolupráci s R. Bierwagenem a C. Hippem, Rechtsanwälte,

žalovaná v prvním stupni,

Evropská komise, zastoupená J.-F. Brakelandem a M. Françou, jako zmocněnci,

vedlejší účastnice v prvním stupni (C-247/15 P),

a

Evropská komise, zastoupená J.-F. Brakelandem a M. Françou, jako zmocněnci,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek,

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

* Jednací jazyk: angličtina.

Chin Haur Indonesia PT, se sídlem v Tangerangu, zastoupená T. Müller-Iboldem, Rechtsanwalt, a F.-C. Laprévotem, avocat,

žalobkyně v prvním stupni,

Rada Evropské unie, původně zastoupená S. Boelaert, poté H. Marcos Fraile, jakož i B. Driessenem, jako zmocněnci, ve spolupráci s R. Bierwagenem a C. Hippem, Rechtsanwälte,

žalovaná v prvním stupni,

Maxcom Ltd, se sídlem v Plovdivu, zastoupená L. Ruessmannem, avocat, a J. Beckem, solicitor,

vedlejší účastnice v prvním stupni (C-253/15 P),

a

Rada Evropské unie, původně zastoupená S. Boelaert, poté H. Marcos Fraile, jakož i B. Driessenem, jako zmocněnci, ve spolupráci s R. Bierwagenem a C. Hippem, Rechtsanwälte,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek,

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Chin Haur Indonesia PT, se sídlem v Tangerangu, zastoupená T. Müller-Iboldem, Rechtsanwalt, a F.-C. Laprévotem, avocat,

žalobkyně v prvním stupni,

Evropská komise, zastoupená J.-F. Brakelandem a M. Françou, jako zmocněnci,

vedlejší účastnice v prvním stupni,

Maxcom Ltd, se sídlem v Plovdivu, zastoupená L. Ruessmannem, avocat, a J. Beckem, solicitor,

vedlejší účastnice v prvním stupni (C-259/15 P),

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení T. von Danwitz, předseda senátu, E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (zpravodajka) a C. Lycourgos, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: V. Giacobbo-Peyronnel, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 2. června 2016,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 22. září 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Společnost Maxcom Ltd, Rada Evropské unie a Evropská komise se svými kasačními opravnými prostředky domáhají zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 19. března 2015, Chin Haur Indonesia v. Rada (T-412/13, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2015:163), kterým Tribunál zrušil čl. 1 odst. 1 a 3 prováděcího nařízení Rady (EU) č. 501/2013 ze dne 29. května 2013, kterým se konečné antidumpingové clo uložené prováděcím nařízením (EU) č. 990/2011 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky rozšiřuje na dovoz jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, ze Šrí Lanky a z Tuniska, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie, Malajsie, ze Šrí Lanky a z Tuniska (Úř. věst. 2013, L 153, s. 1, dále jen „sporné nařízení“), v rozsahu, v němž se vztahuje na společnost Chin Haur Indonesia PT (dále jen „společnost Chin Haur“).

Právní rámec

2 Ustanovení upravující přijetí antidumpingových opatření Evropskou unií byla v době rozhodné z hlediska skutkového základu sporů obsažena v nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51; oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22) ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1168/2012 ze dne 12. prosince 2012 (Úř. věst. 2012, L 344, s. 1, dále jen „základní nařízení“).

3 Článek 13 tohoto nařízení, nadepsaný „Obcházení“, zněl takto:

„1. Antidumpingová cla uložená na základě tohoto nařízení mohou být rozšířena na dovoz obdobných výrobků, též mírně upravených, ze třetích zemí nebo na dovoz mírně upravených obdobných výrobků ze země, která je předmětem opatření, nebo částí těchto výrobků, jestliže dochází k obcházení platných opatření. Antidumpingová cla, která nesmějí převýšit zbytkové antidumpingové clo uložené v souladu s čl. 9 odst. 5, mohou být rozšířena na dovoz od společností, které využívají individuální cla v zemích, které jsou předmětem opatření, jestliže dochází k obcházení platných opatření. Obcházením se rozumí změna obchodních toků mezi třetími zeměmi a Společenstvím nebo mezi jednotlivými společnostmi v zemi, která je předmětem opatření, a Společenstvím způsobená praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž mimo uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod, pokud zároveň existují důkazy o újmě nebo o tom, že vyrovnávací účinky cla jsou mařeny, pokud se jedná o ceny nebo množství obdobného výrobku, a existují důkazy o dumpingu ve vztahu k běžné hodnot[ě] určené dříve pro obdobný výrobek, v případě nutnosti v souladu s článkem 2.

Praktiky, zpracovatelské procesy nebo práce uvedené v prvním pododstavci zahrnují mimo jiné mírnou úpravu dotčeného výrobku tak, aby spadal pod kódy celní nomenklatury, které nejsou obvykle předmětem opatření, přičemž úprava nezmění jeho základní vlastnosti; zasílání výrobku, který je předmětem opatření, prostřednictvím třetích zemí; případ, kdy vývozci nebo výrobci reorganizují své prodejní mechanismy a cesty v zemi, která je předmětem opatření, aby nakonec nechali své výrobky vyvézt do Společenství prostřednictvím výrobců, kteří využívají individuální clo o sazbě, která je nižší než sazba platná pro jejich výrobky; a za podmínek uvedených v odstavci 2 montáž součástí při montážní operaci ve Společenství nebo třetí zemí.

2. Montáž ve Společenství nebo ve třetí zemi se považuje za obcházení platných opatření, pokud

a) montáž začala nebo byla značně rozšířena po zahájení antidumpingového šetření nebo těsně před jeho zahájením a použité díly pocházejí ze země, na niž se vztahují opatření;

b) hodnota těchto dílů činí nejméně 60 % celkové hodnoty částí montovaného výrobku; za obcházení se však nepovažuje případ, kdy hodnota přidaná během montáže nebo kompletace činí více než 25 % celkových výrobních nákladů; a

c) vyrovnávací účinek cla je narušen cenami nebo množstvími montovaných obdobných výrobků a existují důkazy o dumpingu ve vztahu k běžným hodnotám určeným dříve pro obdobné nebo stejné výrobky.

3. Šetření podle tohoto článku se zahájí z podnětu Komise nebo na žádost členského státu nebo jiné zúčastněné strany, pokud žádost obsahuje dostatečné důkazy o činitelích uvedených v odstavci 1. Zahájení se provede nařízením Komise přijatým po konzultaci s poradním výborem, ve kterém lze dát současně pokyn celním orgánům, aby evidovaly dovoz podle čl. 14 odst. 5 nebo aby vyžadovaly složení jistoty. Šetření provádí Komise s případnou pomocí celních orgánů a musí být ukončeno ve lhůtě devíti měsíců. Jestliže definitivně zjištěné skutečnosti prokáží, že působnost opatření musí být rozšířena, učiní tak Rada na návrh Komise po konzultaci s poradním výborem. Pokud Rada nerozhodne prostou většinou o odmítnutí návrhu ve lhůtě jednoho měsíce po jeho podání Komisí, je návrh Radou přijat. Rozšíření působnosti nabývá účinku dnem, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci podle čl. 14 odst. 5 nebo od kterého je vyžadováno složení jistoty. Příslušná procesní ustanovení tohoto nařízení o zahájení a průběhu šetření se použijí podle tohoto článku.

4. Dovoz nepodléhá celní evidenci podle čl. 14 odst. 5 nebo opatřením, pokud je uskutečňován společnostmi, pro které platí osvobození. Řádně odůvodněné žádosti o osvobození se podávají ve lhůtách stanovených nařízením Komise, kterým se zahajuje šetření. Pokud k praktikám, zpracovatelským procesům nebo pracím spojeným s obcházením dochází vně Společenství, udělí se osvobození výrobcům daného výrobku, kteří jsou schopni prokázat, že nejsou ve spojení s výrobci, kteří podléhají opatřením, a že se nepodílejí na praktikách obcházení ve smyslu odstavců 1 a 2 tohoto článku. Pokud k praktikám, zpracovatelským postupům nebo pracím spojeným s obcházením dochází uvnitř Společenství, může se osvobození udělit dovozcům, kteří jsou schopni prokázat, že nejsou ve spojení s výrobci, kteří podléhají opatřením.

Osvobození se udělují rozhodnutím Komise po konzultaci s poradním výborem nebo rozhodnutím Rady o zavedení opatření a platí po dobu a za podmínek uvedených v dotyčném rozhodnutí.

[…]“

4 Článek 18 uvedeného nařízení stanovil:

„1. Pokud účastník řízení odmítne umožnit přístup k nezbytným informacím nebo je neposkytne ve lhůtě stanovené tímto nařízením nebo pokud klade závažným způsobem překážky šetření, mohou prozatímní nebo konečná pozitivní nebo negativní zjištění vycházet z dostupných údajů.

[…]

6. Nespolupracuje-li účastník řízení vůbec nebo jen částečně a následkem toho nejsou některé podstatné informace sděleny, může to vést k výsledku, který pro něj bude méně příznivý, než kdyby při šetření spolupracoval.“

Skutečnosti předcházející sporům a sporné nařízení

5 Skutečnosti předcházející sporu jsou vylíčeny v bodech 1 až 28 napadeného rozsudku. Pro potřeby tohoto řízení je lze shrnout následujícím způsobem.

6 Dne 14. srpna 2012 obdržela Komise žádost podanou Evropským sdružením výrobců jízdních kol (EBMA) jménem tří výrobců jízdních kol v Unii, aby prošetřila možné obcházení antidumpingových opatření uložených prováděcím nařízením Rady (EU) č. 990/2011 ze dne 3. října 2011 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení č. 1225/2009 (Úř. věst. 2011, L 261, s. 2), dovozem jízdních kol z Indonésie, Malajsie, Šrí Lanky a Tuniska.

7 Dne 25. září 2012 přijala Komise nařízení (EU) č. 875/2012 o zahájení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených prováděcím nařízením č. 990/2011 dovozem jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, Srí Lanky a Tuniska, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie, Malajsie, Srí Lanky a Tuniska, a o zavedení celní evidence tohoto dovozu (Úř. věst. 2012, L 258, s. 21).

8 Dne 26. září 2012 Komise informovala o zahájení tohoto šetření společnost Chin Haur, která má sídlo v Indonésii a vyváží jízdní kola do Unie, a zaslala jí formulář pro osvobození podle čl. 13 odst. 4 základního nařízení. Společnost Chin Haur byla vyzvána, aby na tento formulář odpověděla nejpozději do 2. listopadu 2012. Odpověď předložila Komisi dne 5. listopadu 2012. V návaznosti na žádosti tohoto orgánu zaslala společnost Chin Haur ve dnech 3. a 4. prosince 2012 k této odpovědi doplňující dokumenty.

9 Ve dnech 6. a 7. prosince 2012 Komise provedla v prostorách společnosti Chin Haur inspekci. Tato společnost přitom předložila Komisi revidovanou odpověď na formulář pro osvobození.

10 Dne 28. ledna 2013 informovala Komise společnost Chin Haur o svém záměru uplatnit článek 18 základního nařízení. Společnost Chin Haur se k této okolnosti vyjádřila dne 4. února 2013.

11 Dne 21. března 2013 zaslala Komise společnosti Chin Haur, jakož i indonéským a čínským orgánům, obecně informační dokument, ve kterém předložila svá zjištění o překládkách a montážích a zmínila svůj záměr navrhnout rozšíření antidumpingových opatření uložených na dovoz jízdních kol z Číny i na dovozy z Indonésie. Uvedený orgán v tomto dokumentu rovněž zamítl žádost o osvobození společnosti Chin Haur, a to zejména proto, že informace, které tato společnost předložila, nebyly spolehlivé.

12 Dne 29. května 2013 přijala Rada sporné nařízení.

13 V bodech 28 až 33 odůvodnění tohoto nařízení Rada v podstatě uvedla, že pokud jde o míru spolupráce indonéských společností, pouze tři ze čtyř těchto společností, které předložily žádost o osvobození podle čl. 13 odst. 4 základního řízení, byly považovány za spolupracující; zjištění o čtvrté společnosti proto v souladu s článkem 18 základního nařízení vycházela z dostupných údajů.

14 V bodě 58 odůvodnění uvedeného nařízení Rada dospěla k závěru, že mezi Indonésií a Unií došlo ke změně obchodních toků ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

15 V bodech 59 až 67 odůvodnění sporného nařízení se Rada zabývala povahou obcházení, které vedlo k uvedené změně obchodních toků mezi touto třetí zemí a Unií.

16 Co se týče překládek, v bodech 61, 62 a 64 tohoto nařízení je uvedeno:

„(61) U tří ze čtyř původně spolupracujících společností neodhalilo šetření žádné praktiky překládky.

(62) V případě čtvrté společnosti bylo zjištěno, jak je uvedeno v 29. až 33. bodě odůvodnění, že je třeba použít článek 18 základního nařízení. Šetření odhalilo, že tato společnost nevlastnila dostatečné zařízení zdůvodňující objem vývozu do Unie v posuzovaném období, a proto lze vzhledem k neexistenci jiných důvodů uzavřít, že se podílela na praktikách obcházení prostřednictvím překládky.

[…]

(64) S ohledem na změnu obchodních toků ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení mezi Indonésií a Unií potvrzenou závěrem v 58. bodě odůvodnění, na zjištění týkající se jedné indonéské společnosti uvedená v 62. bodě odůvodnění a na skutečnost, že někteří indonéští výrobci/vývozci se nepřihlásili a nespolupracovali, byla tudíž potvrzena existence překládky výrobků čínského původu v Indonésii.“

17 V bodech 65 až 67 odůvodnění zmíněného nařízení Rada uvedla, že nebylo zjištěno provádění montážních operací ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

18 V bodech 92, 96 a 102 téhož nařízení Rada zaprvé konstatovala, že kromě snahy vyhnout se stávajícím antidumpingovým opatřením nebylo uvedeno žádné jiné opodstatnění nebo hospodářský důvod, zadruhé uvedla, že byl zmařen vyrovnávací účinek těchto opatření, a zatřetí konstatovala dumping ve vztahu k dříve stanovené běžné hodnotě.

19 Za těchto podmínek dospěla Rada v bodě 115 odůvodnění sporného nařízení k závěru, že překládkami v Indonésii docházelo k obcházení ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

20 Podle čl. 1 odst. 1 sporného nařízení se konečné antidumpingové clo ve výši 48,5 %, stanovené v čl. 1 odst. 2 prováděcího nařízení č. 990/2011 rozšířilo na dovoz jízdních kol zasílaných z Indonésie, bez ohledu na to, zda byl u nich deklarován původ z Indonésie. Článek 1 odst. 3 uvedeného nařízení stanoví, že se rozšířené clo vybere z téhož dovozu celně evidovaného v souladu s nařízením č. 875/2012.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

21 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 9. srpna 2013 podala společnost Chin Haur žalobu znějící na zrušení čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení v rozsahu, v němž se na ni vztahují tato ustanovení.

22 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 17. října 2013 podala Komise návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady. Usnesením ze dne 11. listopadu 2013 předseda sedmého senátu Tribunálu vedlejší účastenství Komise povolil.

23 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 19. března 2014 podala společnost Maxcom návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady. Usnesením ze dne 16. července 2014 sedmý senát Tribunálu toto vedlejší účastenství povolil.

24 Na podporu žaloby na neplatnost uvedla společnost Chin Haur tři žalobní důvody. První žalobní důvod vycházel z porušení čl. 13 odst. 1 a čl. 18 odst. 1 základního nařízení. V rámci první části tohoto žalobního důvodu společnost Chin Haur zpochybnila závěr Rady týkající se změny obchodních toků. V rámci druhé části tohoto žalobního důvodu společnost Chin Haur zpochybnila závěr Rady učiněný zejména v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení, který se týkal provádění překládek. Druhý žalobní důvod vycházel z porušení článku 18 základního nařízení, zásady proporcionality a povinnosti uvést odůvodnění a směřoval proti závěrům Rady týkajícím se odmítnutí spolupráce ze strany společnosti Chin Haur. Třetí žalobní důvod vycházel z porušení čl. 13 odst. 1 uvedeného nařízení a zásady rovného zacházení. Směřoval proti závěrům Rady o existenci dumpingu.

25 Rada zpochybnila přípustnost žaloby na neplatnost v plném rozsahu.

26 Tribunál napadeným rozsudkem odmítl argumenty Rady týkající se přípustnosti žaloby. Ve věci samé zamítl první část prvního žalobního důvodu i druhý a třetí žalobní důvod, které vznesla společnost Chin Haur na podporu žaloby, jako neopodstatněné.

27 Druhé části prvního žalobního důvodu naopak vyhověl. Společnost Chin Haur uplatnila na podporu této části tři výtky. Pokud jde o první výtku vycházející z nesprávného posouzení, k němuž došlo v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení, Tribunál zaprvé v bodech 81 až 94 napadeného rozsudku provedl rozbor informací, které předložila společnost Chin Haur v průběhu šetření. Dospěl k závěru, že tyto informace neumožňují prokázat, že je skutečně výrobcem jízdních kol indonéského původu nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení.

28 Zadruhé v bodech 95 až 103 tohoto rozsudku Tribunál hodnotil důkazy, na jejichž základě Rada dospěla k závěru o provádění překládek. V bodech 95 a 104 uvedeného rozsudku konstatoval, že uvedený orgán neměl na základě těchto důkazů dostatek indicií, aby mohl v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení důvodně dospět k závěru, že společnost Chin Haur nevlastnila dostatečné výrobní kapacity vzhledem k objemu vývozu do Unie, a tudíž prováděla překládky. V bodě 103 téhož rozsudku Tribunál v tomto ohledu uvedl, že ačkoliv společnost Chin Haur po celou dobu nedoložila, že je vývozcem indonéského původu nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení, nemůže z toho vyplývat, že byla zapojena do překládek.

29 Zatřetí v bodě 105 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že zajisté nelze vyloučit, že mezi všemi praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž neexistuje mimo uložení původního antidumpingového cla dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod ve smyslu čl. 13 odst. 1 druhého pododstavce základního nařízení, prováděla společnost Chin Haur i překládky. Tribunál byl však přesvědčen, že na základě skutečnosti, že tato společnost nebyla s to doložit, že je skutečně výrobcem jízdních kol indonéského původu nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení, Rada nemohla dospět automaticky k závěru, že docházelo k překládkám prováděným společností Chin Haur, neboť taková možnost nevyplývá ze základního nařízení ani z judikatury.

30 Tribunál tudíž konstatoval, že druhé části prvního žalobního důvodu je třeba vyhovět, aniž je třeba se zabývat ostatními výtkami společnosti Chin Haur.

31 Tribunál proto zrušil čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení v rozsahu, v němž se vztahuje na společnost Chin Haur.

Návrhová žádání účastnic řízení a řízení před Soudním dvorem

32 Kasačním opravným prostředkem podaným ve věci C-247/15 P společnost Maxcom navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek, pokud jde o druhou část prvního žalobního důvodu;

— v plném rozsahu zamítl první žalobní důvod, který uplatnila společnost Chin Haur v řízení před Tribunálem, a

— uložil společnosti Chin Haur náhradu nákladů, které vynaložila společnost Maxcom v rámci řízení o kasačním opravném prostředku a v souvislosti se svým vedlejším účastenstvím v řízení před Tribunálem.

33 Kasačním opravným prostředkem podaným ve věci C-253/15 P Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek, zamítl žalobu v prvním stupni a uložil společnosti Chin Haur náhradu nákladů řízení a

— podpůrně vrátil věc Tribunálu k novému posouzení a rozhodl, že o náhradě nákladů řízení v obou stupních bude rozhodnuto později.

34 Kasačním opravným prostředkem podaným ve věci C-259/15 P Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek, zamítl žalobu v prvním stupni a uložil společnosti Chin Haur náhradu nákladů, které vynaložila Rada v řízeních v obou stupních a

— podpůrně vrátil věc Tribunálu k novému posouzení a rozhodl, že o náhradě nákladů řízení v obou stupních bude rozhodnuto později.

35 V kasační odpovědi předložené ve spojených věcech C-247/15 P, C-253/15 P a C-259/15 P společnost Chin Haur navrhuje, aby Soudní dvůr:

— kasační opravné prostředky směřující proti napadenému rozsudku v plném rozsahu zamítl;

— podpůrně, zčásti zrušil čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení, a to v rozsahu, v němž tato ustanovení rozšiřují antidumpingové clo uložené na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny na společnost Chin Haur a v němž jimi byla zamítnuta žádost o osvobození této společnosti;

— uložil společnosti Maxcom, Radě a Komisi náhradu nákladů, které vynaložila společnost Chin Haur v rámci řízení v obou stupních a

— přijal veškerá další opatření, která bude považovat za vhodná.

36 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 4. srpna 2015 byly věci C-247/15 P, C-253/15 P a C-259/15 P spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

Ke kasačním opravným prostředkům

37 Společnost Maxcom, Rada a Komise zpochybňují prostřednictvím důvodů, které uplatnily na podporu svých kasačních opravných prostředků, závěr Tribunálu, že Rada nemohla dovodit, že společnost Chin Haur prováděla překládky, v jehož důsledku uvedený soud žalobě vyhověl a sporné nařízení částečně zrušil. Tyto důvody se z velké části překrývají a lze je v podstatě roztřídit do tří skupin.

38 Společnost Maxcom, Rada a Komise zaprvé uvádějí, že se Tribunál v několika ohledech dopustil nesprávného právního posouzení při aplikaci čl. 13 odst. 1 základního nařízení. Rada a Komise zadruhé tvrdí, že napadený rozsudek je stižen vadami spočívajícími v nedostatku odůvodnění a v rozporuplném odůvodnění. Rada rovněž namítá, že Tribunál zkreslil některé skutkové okolnosti, o kterých byl informován. Komise zatřetí uvádí, že Tribunál porušil její procesní práva.

Argumentace účastnic řízení

39 První skupina důvodů kasačních opravných prostředků je namířena proti bodům 95 až 105 napadeného rozsudku. Společnost Maxcom, Rada a Komise jsou v podstatě toho názoru, že tyto body jsou stiženy vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, jelikož Tribunál nesprávně aplikoval čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

40 Společnost Maxcom a Komise Tribunálu v prvé řadě vytýkají, že rozhodl, že Rada nemohla dospět k závěru, že společnost Chin Haur prováděla překládky, na základě zjištění, že tato společnost není skutečným výrobcem jízdních kol indonéského původu a neprovádí montážní operace překračující limity stanovené v čl. 13 odst. 2 základního nařízení. Společnost Maxcom se přitom zaprvé domnívá, že za takových podmínek, jaké nastaly v posuzované věci, kdy společnost Chin Haur dovážela díly čínského původu a vyvážela jízdní kola do Unie, aniž prokázala, že je výrobce nebo že její montážní operace překračují limity stanovené v čl. 13 odst. 2 tohoto nařízení, lze dospět k závěru, že dochází k překládkám. Společnost Maxcom se zadruhé domnívá, že Tribunál společnost Chin Haur „odměnil" za to, že poskytla neúplné, rozporuplné a neověřitelné informace. Společnost Maxcom zatřetí uvádí, že posouzení Tribunálu není v souladu s účelem základního nařízení ani s ustálenou judikaturou Soudního dvora, podle které mají unijní orgány, jež vedou antidumpingová šetření a přijímají antidumpingová opatření (dále jen „unijní orgány"), v rámci těchto šetření širokou diskreční pravomoc.

41 Rada a Komise ve druhé řadě tvrdí, že Tribunál od unijních orgánů nesprávně vyžadoval, aby prokázaly, že každý výrobce-vývozce v zemi, která je předmětem šetření, provádí překládky, a obrátil tak důkazní břemeno. Zaprvé čl. 13 odst. 1 základního nařízení podle názoru Rady a Komise ukládá unijním orgánům, aby provedly analýzu na úrovni dané země, a nikoliv na úrovni jednotlivých vývozců, jelikož tuto analýzu mají provádět výrobci-vývozci. Takový výklad zadruhé zbavuje veškerého významu čl. 13 odst. 4 základního nařízení. Tribunál zatřetí zaměnil pojem „praktika obcházení" s jedním z projevů takového obcházení, tedy s překládkou. Začtvrté požadavek, aby byly konstatovány jednotlivé překládky, odporuje judikatuře Soudního dvora, podle níž mají unijní orgány při prokazování obcházení široký prostor pro uvážení. Zapáté Tribunál v rámci posouzení jednotlivých žalobních důvodů, které mu byly předloženy, provedl výklad, který zjevně odporuje pojmu „praktika obcházení".

42 Společnost Maxcom, Rada a Komise ve třetí řadě tvrdí, že i kdyby byly závěry Rady o provádění překládek nesprávné, zrušení sporného nařízení není důvodné. Společnost Maxcom se totiž domnívá, že podle ustálené judikatury Soudního dvora odůvodňuje nesprávné právní posouzení zrušení dotčeného aktu pouze tehdy, pokud by byl v případě neexistence tohoto pochybení výsledek celkového posouzení odlišný. Rada a Komise kromě toho připomínají, že napadený rozsudek zpochybňuje bod 62 odůvodnění tohoto nařízení, který se konkrétně týká společnosti Chin Haur. Z bodů 63 a 64 odůvodnění uvedeného nařízení přitom vyplývá, že závěr o provádění překládek v Indonésii není založen pouze na zjištění, že takové překládky provádí společnost Chin Haur. Komise tedy tvrdí, že i kdyby se Rada dopustila nesprávného právního posouzení, když tvrdila, že se společnost Chin Haur podílela na překládkách, mohla na základě důkazů týkajících se dalších výrobců-vývozců indonéského původu a změny obchodních toků dospět k závěru, že v Indonésii docházelo k překládkám.

43 Společnost Chin Haur s těmito argumenty nesouhlasí.

44 Společnost Chin Haur předně namítá, že jestliže argumenty společnosti Maxcom, Rady a Komise zpochybňují závěr Tribunálu, že neexistují dostatečné důkazy o překládkách z její strany, týkají se tyto argumenty posouzení skutkových okolností ze strany Tribunálu, a musí být proto odmítnuty jako nepřípustné.

45 Společnost Chin Haur v prvé řadě tvrdí, že se společnost Maxcom, Rada a Komise mýlí ohledně významu závěrů Tribunálu. Zaprvé Tribunál v napadeném rozsudku uvedl pouze to, že důkazní břemeno ohledně překládek mají unijní orgány, a poznamenal, že v projednávaném případě tyto orgány uvedenou důkazní povinnost nesplnily. Rada a Komise se pokouší toto procesní pravidlo obejít, jelikož odlišují posouzení obcházení na úrovni dané země, kdy důkazní břemeno nese Rada, a na úrovni vývozce, kdy důkazní břemeno nese vývozce. Tento přístup je v projednávaném případě neodůvodněný, neboť samotná Rada ve sporném nařízení obě analýzy sloučila.

46 Společnost Chin Haur zadruhé namítá, že na rozdíl od tvrzení Rady a Komise Tribunál nerozhodl, že unijní orgány musí prokázat, že každý jednotlivý výrobce-vývozce provádí překládky. Tribunál vyžaduje pouze to, aby uvedené orgány prokázaly své tvrzení, že jízdní kola jsou překládána v Indonésii, protože jízdní kola vyvážená společností Chin Haur jsou překládána.

47 Společnost Chin Haur je zatřetí toho názoru, že i když Soudní dvůr v rozsudku Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154) konstatoval, že v případě odmítání spolupráce jsou unijní orgány oprávněny vycházet ze souboru shodujících se nepřímých důkazů, tyto orgány v projednávaném případě takový soubor důkazů o překládkách neměly k dispozici.

48 Společnost Chin Haur začtvrté namítá, že tvrzení, podle kterého Tribunál zaměnil pojem „praktika obcházení“ s jedním z projevů takového obcházení, tedy s překládkou, nedává žádný smysl. Zrušil-li Tribunál sporné nařízení s odůvodněním, že unijní orgány neprokázaly provádění překládek, bylo tomu tak proto, že překládka je jedinou praktikou obcházení, k níž podle uvedených orgánů v Indonésii docházelo.

49 Společnost Chin Haur se ve druhé řadě domnívá, že Tribunál mohl zrušit sporné nařízení s odůvodněním, že Rada náležitým způsobem nezjistila provádění překládek ze strany společnosti Chin Haur. Na rozdíl od tvrzení společnosti Maxcom, Rady a Komise totiž Rada ve sporném nařízení nekonstatovala, že překládky provádějí jiní indonéští výrobci než společnost Chin Haur. Ve sporném nařízení bylo konstatováno pouze to, že někteří z těchto výrobců, představující malou část celkové výroby jízdních kol, nespolupracovali. Rada ani Komise nemohou s ohledem na judikaturu Soudního dvora dovozovat provádění překládek pouze z nedostatečné spolupráce jednotlivých výrobců-vývozců.

Závěry Soudního dvora

K přípustnosti

50 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že Soudní dvůr není příslušný ke zjišťování skutkového stavu a v zásadě ani k přezkoumání důkazů, ke kterým se Tribunál přiklonil na podporu tohoto skutkového stavu. Pokud totiž byly tyto důkazy získány řádně a byly dodrženy obecné právní zásady a procesní pravidla použitelná v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů, přísluší pouze Tribunálu posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, jež mu byly předloženy. Takové posouzení tudíž s výhradou případu zkreslení těchto důkazů nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora.

51 Údajné nedodržení pravidel použitelných v oblasti dokazování ovšem představuje právní otázku, která je ve fázi kasačního opravného prostředku přípustná (rozsudek ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 44).

52 Společnost Maxcom, Rada a Komise přitom výtkami, které vznášejí na podporu této skupiny důvodů kasačních opravných prostředků, Tribunálu v podstatě vytýkají, že nedodržel pravidla týkající se důkazního břemeno a míry dokazování požadované k doložení toho, že došlo k obcházení podle čl. 13 odst. 1 základního nařízení. Argumentu společnosti Chin Haur založenému na nepřípustnosti této skupiny důvodů kasačních opravných prostředků tedy nelze vyhovět.

K věci samé

– Úvodní poznámky

53 Výtky uplatněné společností Maxcom, Radou a Komisí v rámci první skupiny důvodů kasačních opravných prostředků se týkají důkazního břemene a míry dokazování požadované v oblasti obcházení za okolností, kdy část dotčených výrobců-vývozců nespolupracovala při šetření vůbec nebo nespolupracovala dostatečně.

54 V tomto ohledu je třeba předně připomenout, že podle judikatury Soudního dvora platí, že v oblasti společné obchodní politiky a obzvláště v oblasti obchodních ochranných opatření mají unijní orgány z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí zkoumat, širokou posuzovací pravomoc. Soudní přezkum takového posouzení musí být omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda skutková zjištění, na jejichž základě byla učiněna napadená volba, byla věcně správná, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci (viz rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 63 a citovaná judikatura).

55 Co se dále týče důkazního břemene ohledně obcházení, podle čl. 13 odst. 1 základního nařízení je obcházení antidumpingových opatření prokázáno, jsou-li splněny čtyři podmínky. Zaprvé musí dojít ke změně obchodních toků mezi třetí zemí a Unií nebo mezi jednotlivými společnostmi v zemi, která je předmětem opatření. Tato změna musí být zadruhé způsobena praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž mimo uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod. Zatřetí musí existovat důkazy, které prokazují, že výrobnímu odvětví Unie vznikne újma nebo že jsou mařeny vyrovnávací účinky antidumpingového cla. Začtvrté musí existovat důkazy o dumpingu.

56 Podle čl. 13 odst. 3 tohoto nařízení je na Komisi, aby zahájila šetření na základě důkazů, které *prima facie* svědčí o praktikách obcházení. Podle judikatury Soudního dvora upravuje toto ustanovení zásadu, že v případě obcházení nesou důkazní břemeno unijní orgány (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 35).

57 Ze znění a systematiky článku 13 základního nařízení kromě toho vyplývá, že při prokazování obcházení musí tyto orgány provést celkovou analýzu týkající se třetí země, která je předmětem šetření souvisejícího s obcházením jako celkem. Při prokazování takového obcházení naopak nemusí provádět analýzu situace jednotlivých výrobců-vývozců, jelikož tuto analýzu provádějí uvedení výrobci-vývozci v rámci žádostí podaných na základě čl. 13 odst. 4 tohoto nařízení.

58 Článek 13 odst. 1 základního nařízení totiž stanoví, že pokud je prokázáno obcházení antidumpingových opatření, tato opatření mohou být zejména rozšířena na dovoz obdobných výrobků ze třetích zemí. Článek 13 odst. 4 tohoto nařízení kromě toho stanoví, že výrobcům-vývozcům usazeným v této třetí zemi může být uděleno osvobození, pokud o to požádali, nejsou ve spojení s výrobci-vývozci, kteří podléhají uvedeným opatřením, a prokázali, že se nepodílejí na praktikách obcházení. V tomto ustanovení je uvedeno, že žádosti o osvobození musí být řádně odůvodněny.

59 Jak v této souvislosti uvádějí Rada a Komise, obcházení antidumpingových opatření podle čl. 13 odst. 1 základního nařízení dokládají pro celou předmětnou třetí zemi unijní orgány, zatímco skutečnost, že jejich specifická situace odůvodňuje osvobození podle čl. 13 odst. 4 tohoto nařízení, prokazují jednotliví výrobci-vývozci.

60 Co se nakonec týče míry dokazování požadované k prokázání obcházení za předpokladu nedostatečné nebo neexistující spolupráce části výrobců-vývozců, je třeba připomenout, že žádné ustanovení základního nařízení nepřiznává Komisi v rámci šetření týkajícího se obcházení donucovací pravomoc

vůči výrobcům či vývozcům, jichž se daný podnět týká, aby se účastnili šetření nebo poskytli informace. Komise je tedy závislá na dobrovolné spolupráci zúčastněných stran při poskytování nezbytných informací (rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 32).

61 Z tohoto důvodu unijní normotvůrce v čl. 18 odst. 1 základního nařízení stanovil, že pokud zúčastněná strana odmítne umožnit přístup k nezbytným informacím nebo je neposkytne nebo pokud klade závažným způsobem překážky šetření, mohou prozatímní nebo konečná pozitivní nebo negativní zjištění vycházet z dostupných údajů (rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 33).

62 Článek 18 odst. 6 téhož nařízení kromě toho upřesňuje, že nespolupracuje-li účastník řízení vůbec nebo jen částečně a následkem toho nejsou některé podstatné informace sděleny, může to vést k výsledku, který pro něj bude méně příznivý, než kdyby při šetření spolupracoval.

63 Za okolností, kdy výrobci-vývozci vůbec nespolupracovali, Soudní dvůr rozhodl, že ačkoliv základní nařízení, a konkrétně jeho čl. 13 odst. 3 stanoví zásadu, že důkazní břemeno ohledně obcházení nesou unijní orgány, cílem čl. 18 odst. 1 a 6 tohoto nařízení, který stanoví, že tyto orgány mohou závěry šetření týkajícího se obcházení založit na dostupných údajích a že účastníkům řízení, kteří při šetření nespolupracovali, hrozí, že se ocitnou v méně příznivé situaci, než kdyby při zmíněném šetření spolupracovali, je zmírnit nároky kladené na uvedené důkazní břemeno (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 35).

64 Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že z článku 18 základního nařízení vyplývá, že unijní normotvůrce neměl v úmyslu zavést právní domněnku, která by umožňovala z nedostatečné spolupráce účastníků řízení či dotčených stran přímo dovodit existenci obcházení, a sejmout tak z unijních orgánů veškeré důkazní břemeno. Avšak s ohledem na možnost učinit závěry, a to dokonce i konečné, na základě dostupných údajů a zacházet se stranou, která nespolupracuje vůbec nebo jen částečně, méně příznivě, než kdyby spolupracovala, je zcela zjevné, že unijní orgány jsou oprávněny vycházet ze souboru shodujících se nepřímých důkazů, na jejichž základě lze dospět k závěru, že dochází k obcházení ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení (rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 36).

65 Jakékoli jiné řešení by mohlo ohrozit účinnost obchodních ochranných opatření v Unii pokaždé, když se unijní orgány potýkají s odmítnutím spolupráce v rámci šetření, jehož cílem je prokázat obcházení (rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 37).

66 V projednávaném případě se nedostatečná spolupráce netýká všech výrobců-vývozců, nýbrž pouze části z nich. Znění čl. 13 odst. 1 základního nařízení přitom nebrání unijním orgánům, aby konstatovaly obcházení antidumpingových opatření na základě souboru shodujících se nepřímých důkazů, pokud výrobci-vývozci, kteří dovážejí významnou část dotčených výrobků do Unie, nespolupracovali při šetření vůbec nebo nespolupracovali dostatečně. Oprávnění uvedených orgánů dospět k závěru o existenci obcházení ve smyslu tohoto ustanovení na základě takového souboru shodujících se nepřímých důkazů je za takových okolností, jaké nastaly v projednávaném případě, odůvodněné také potřebou zajistit účinnost obchodních ochranných opatření.

67 I když jsou unijní orgány oprávněny vycházet z takového souboru nepřímých důkazů, nic to nemění na tom, že tyto důkazy musí podle čl. 13 odst. 1 a 3 základního nařízení prokázat, že jsou splněny čtyři podmínky uvedené v bodě 55 tohoto rozsudku. Co se týče druhé z těchto podmínek, uvedené orgány musí mít poznatky o tom, že změna obchodních toků je způsobena praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž mimo uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod.

– K nesprávnému právnímu posouzení při aplikaci čl. 13 odst. 1 základního nařízení

68 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba zjistit, zda je argumentace Tribunálu stižena vadami spočívajícími v nesprávném právním posouzení při aplikaci čl. 13 odst. 1 základního nařízení, jichž se měl Tribunál podle tvrzení společnosti Maxcom, Rady a Komise dopustit tím, že v bodě 105 napadeného rozsudku konstatoval, že Rada nemohla dospět k závěru o provádění překládek ze strany společnosti Chin Haur, a;v důsledku toho vyhověl žalobě a zrušil čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení v rozsahu, v němž se vztahuje na tuto společnost.

69 Společnost Maxcom, Rada a Komise zaprvé v podstatě namítají, že Rada mohla – na rozdíl od toho, co konstatoval Tribunál – vyvodit závěr o provádění překládek ze zjištění, že společnost Chin Haur není skutečným výrobcem jízdních kol indonéského původu a neprovádí montážní operace překračující limity stanovené v čl. 13 odst. 2 základního nařízení. Zadruhé Tribunálu vytýkají, že od unijních orgánů vyžadoval, aby prokázaly, že každý výrobce-vývozce v zemi, která je předmětem šetření, provádí překládky, a obrátil tak důkazní břemeno. Zatřetí tvrdí, že i kdyby byly závěry Rady o provádění překládek nesprávné, zrušení sporného nařízení nebylo důvodné.

70 Společnost Maxcom, Rada a Komise těmito argumenty zpochybňují odůvodnění, které Tribunál uvedl v bodech 95 až 105 napadeného rozsudku. Tribunál v těchto bodech konstatoval, že Rada neměla k dispozici dostatek indicií, aby mohla v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení tvrdit, že společnost Chin Haur nevlastnila dostatečné výrobní kapacity vzhledem k objemu vývozu do Unie, a tudíž že prováděla překládky. Tento závěr je založen na dvou zjištěních. Tribunál zaprvé v bodech 96 až 102 tohoto rozsudku důkladně prozkoumal nepřímé důkazy, které měla Rada k dispozici, a na základě tohoto zkoumání konstatoval, že uvedené důkazy neprokazují provádění překládek. V bodě 103 zmíněného rozsudku Tribunál zadruhé uvedl, že Rada opřela svou argumentaci také o skutečnost, že společnost Chin Haur po celou dobu nepředložila důkazy umožňující doložit, že je skutečně výrobcem indonéského původu nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení. Podle Tribunálu však z tohoto konstatování nemůže vyplývat, že společnost Chin Haur prováděla překládky.

71 Pokud jde v prvé řadě o argument týkající se požadavku individuálního rozboru překládek, který je třeba posoudit jako první, z předchozího bodu tohoto rozsudku vyplývá, že Tribunál přistoupil k částečnému zrušení sporného nařízení na základě pochybení, kterým je stižen bod 62 odůvodnění tohoto nařízení, jenž se konkrétně týká překládek prováděných společností Chin Haur. Bod 62 odůvodnění je součástí oddílu tohoto nařízení nadepsaného „překládky“, který se věnuje druhé ze čtyř podmínek popsaných v bodě 55 tohoto rozsudku.

72 V tomto oddíle Rada nejprve v bodě 61 odůvodnění sporného nařízení uvedla, že u tří ze čtyř původně spolupracujících společností neodhalilo šetření žádné praktiky překládky. V bodě 62 odůvodnění tohoto nařízení měla Rada dále za to, že v případě čtvrté společnosti, tedy společnosti Chin Haur, je třeba použít článek 18 základního nařízení. Kromě toho uvedla, že šetření odhalilo, že tato společnost nevlastnila dostatečné zařízení zdůvodňující objem vývozu do Unie v posuzovaném období. Rada dodala, že vzhledem k neexistenci jiného zdůvodnění lze uzavřít, že se zmíněná společnost podílela na praktikách obcházení prostřednictvím překládky. V bodě 64 odůvodnění sporného nařízení Rada nakonec konstatovala, že byla potvrzena existence překládky výrobků čínského původu v Indonésii. V tomto ohledu vycházela ze závěru uvedeného v bodě 58 odůvodnění tohoto nařízení týkajícího se změny obchodních toků mezi Indonésií a Unií, ze zjištění vyložených v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení souvisejících se společností Chin Haur a ze skutečnosti, že indonéští výrobci-vývozci se nepřihlásili a nespolupracovali.

73 Jak zdůraznil generální advokát v bodě 57 svého stanoviska, za účelem prokázání toho, že je splněna druhá ze čtyř podmínek popsaných v bodě 55 tohoto rozsudku, vycházela Rada zejména z okolností týkajících se společnosti Chin Haur jakožto konkrétního výrobce-vývozce, čímž podpořila svůj závěr o Indonésii jako celku.

74 Za těchto podmínek je třeba obdobně jako společnost Chin Haur konstatovat, že pokud Tribunál částečně zrušil sporné nařízení z důvodu vady, kterou je stižen bod 62 odůvodnění sporného nařízení, nepožadoval po unijních orgánech, aby prokázaly, že každý výrobce-vývozce provádí překládky, ani neobrátil důkazní břemeno. Tribunál pouze přihlédl k tomu, že závěr o provádění překládek na úrovni dané země učiněný v bodě 64 odůvodnění tohoto nařízení vycházel zejména ze závěru týkajícího se společnosti Chin Haur, jež byl učiněn v bodě 62 odůvodnění uvedeného nařízení, s tím, že implicitně dovodil, že protiprávnost prvního závěru vede k protiprávnosti druhého.

75 Nelze tudíž konstatovat, že se Tribunál v tomto ohledu dopustil nesprávného právního posouzení. Tento argument tedy musí být odmítnut jako neopodstatněný.

76 Pokud jde v druhé řadě o nesprávné právní posouzení, kterým je údajně stižen závěr Tribunálu týkající se bodu 62 odůvodnění sporného nařízení, je třeba ověřit, zda dvě zjištění uvedená v bodě 70 tohoto rozsudku, na jejichž základě Tribunál dospěl ke zmíněnému závěru, vycházejí z nesprávné aplikace čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

77 Jak zaprvé Tribunál uvedl v bodě 103 napadeného rozsudku, je pravda, že samotná skutečnost, že společnost Chin Haur po celou dobu nepředložila důkazy, které by prokázaly, že je skutečně výrobcem jízdních kol indonéského původu nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení, nemůže vést k závěru, že byla zapojena do překládek.

78 Jak totiž plyne z bodů 64 a 67 tohoto rozsudku, neexistuje právní domněnka, která by umožňovala z nedostatečné spolupráce účastníka řízení přímo dovodit obcházení antidumpingových opatření, a unijní orgány musí mít nepřímé důkazy o tom, že změna obchodních toků je způsobena praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž mimo uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod.

79 Nelze tedy dovodit, že závěr Tribunálu uvedený v bodě 103 napadeného rozsudku, je stižen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.

80 Pokud jde zadruhé o závěr Tribunálu týkající se nepřímých důkazů, které měla Rada k dispozici, z bodu 66 tohoto rozsudku vyplývá, že tento orgán v projednávaném případě byl oprávněn dovodit, že v Indonésii dochází k obcházení ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení, na základě souboru shodujících se nepřímých důkazů.

81 Z týchž důvodů, jako jsou ty vyložené v bodech 63 až 66 tohoto rozsudku, jsou unijní orgány – jak uvedl generální advokát v bodě 78 svého stanoviska – obdobným způsobem oprávněny na základě souboru shodujících se nepřímých důkazů dovodit, že se obcházení dopouští výrobce-vývozce, který při šetření obcházení vůbec nespolupracoval nebo nespolupracoval dostatečně.

82 Jak v projednávaném případě vyplývá z bodu 86 napadeného rozsudku, je nesporné, že společnost Chin Haur při šetření spolupracovala nedostatečně, takže Rada byla oprávněna dospět na základě souboru shodujících se nepřímých důkazů k závěru o obcházení antidumpingových opatření ze strany této společnosti.

83 Z bodů 96 až 102 napadeného rozsudku přitom vyplývá, že Rada opřela závěr uvedený v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení o několik skutkových okolností, které zjistili pracovníci Komise v průběhu inspekce v prostorách společnosti Chin Haur. Konkrétně v bodě 97 tohoto rozsudku zmínil Tribunál následující okolnosti: společnost Chin Haur nevlastnila stroje nezbytné pro výrobu dostatečného množství dílů ve srovnání s deklarovaným objemem; některé výrobní stroje byly nové nebo nebyly v nedávné době použity; společnost Chin Haur neměla stroj na vykrajování ani stroj na sváření; při inspekci nebylo možné si prohlédnout materiál pro slitinové ráfky a surové rámy; v prostorách společnosti Chin Haur se nacházely bedny obsahující hotová jízdní kola s nápisem „vyrobeno v Indonésii“, aniž byl zmíněn čínský dodavatel společnosti Chin Haur, a jiné krabice

obsahující rámy bez uvedení původu; rámy nalezené v prostorách společnosti Chin Haur pocházely od dodavatelů a byly již natřené barvou; zaměstnanci společnosti Chin Haur nebyli s to popsat proces výroby.

84 Tribunál však konstatoval, že tyto okolnosti nemohou prokázat, že společnost Chin Haur prováděla překládky, třebaže v bodě 100 tohoto rozsudku připustil, že některé okolnosti, například to, že nikde nebyl zmíněn čínský dodavatel společnosti Chin Haur nebo že některé krabice obsahovaly rámy bez uvedení původu, mohou vyvolávat o skutečné činnosti této společnosti pochybnosti, které navíc posiluje skutečnost, že tato společnost po celou dobu nedoložila údaje uvedené ve formulářích žádosti o osvobození.

85 Jak uvedl generální advokát v bodě 81 svého stanoviska, ačkoliv Tribunál užil pojem „indicie“, odepřel tak Radě možnost vycházet ze souboru shodujících se nepřímých důkazů a požadoval, aby tento orgán poskytl přímý důkaz toho, že společnost Chin Haur skutečně provádí překládky, a to v rozporu s požadovanou mírou prokázání existence obcházení v případě nedostatečné spolupráce výrobců-vývozců.

86 Z toho vyplývá, že pokud Tribunál v bodech 104 a 105 napadeného rozsudku konstatoval, že Rada nemohla dospět k závěru, že společnost Chin Haur prováděla překládky, a vyhověl proto žalobě a zrušil čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení v rozsahu, v němž se vztahuje na tuto společnost, dopustil se nesprávného právního posouzení.

87 První skupině důvodů kasačních opravných prostředků je tedy třeba vyhovět.

88 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba napadený rozsudek zrušit, přičemž není třeba zkoumat ostatní argumenty a výtky uplatněné v rámci této skupiny důvodů kasačních opravných prostředků ani ostatní skupiny důvodů kasačních opravných prostředků.

K žalobě před Tribunálem

89 Podle článku 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie může Soudní dvůr v případě, že zruší rozhodnutí Tribunálu, sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje. O takový případ se jedná i v projednávané věci.

90 Vzhledem k tomu, že je analýza Tribunálu týkající se druhé části prvního žalobního důvodu stižena vadou spočívající v nesprávném právním posouzení – jak to vyplývá zejména z bodu 86 tohoto rozsudku – je třeba posoudit tři výtky vznesené společností Chin Haur v rámci této části.

91 Tyto výtky je třeba zkoumat z hlediska judikatury Soudního dvora připomenuté v bodě 54 tohoto rozsudku, podle níž se soudní přezkum omezuje na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda skutková zjištění, na jejichž základě byla učiněna napadená volba, byla věcně správná, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci.

92 Na základě první výtky, kterou vznesla společnost Chin Haur v řízení před Tribunálem, Tribunál nesprávně vyhověl druhé části prvního žalobního důvodu. Společnost Chin Haur v rámci této první výtky namítla, že se Rada dopustila nesprávného posouzení, když v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení dospěla k závěru, že uvedená společnost nevlastní dostatečné výrobní kapacity zdůvodňující objem vývozu do Unie.

93 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak vyplývá z úvah uvedených v bodech 55 až 66, jakož i v bodech 81 a 82 tohoto rozsudku, nároky kladené na důkazní břemeno unijních orgánů byly v projednávaném případě zmírněny a tyto orgány tedy mohly prokázat, že se společnost Chin Haur dopouští obcházení, konkrétně překládek, na základě souboru shodujících se nepřímých důkazů.

94 Ze skutkových okolností, na které Tribunál poukázal konkrétně v bodech 97 a 100 napadeného rozsudku, přitom vyplývá, že pochybnosti Rady ohledně skutečné činnosti společnosti Chin Haur odůvodňovalo vícero indicií. Tyto indicie byly připomenuty v bodech 83 a 84 tohoto rozsudku. Jak dále vyplývá z bodu 118 napadeného rozsudku, je nesporné, že společnost Chin Haur vyvážela do Unie velké množství jízdních kol, přičemž nebyla s to prokázat jejich původ.

95 Za těchto podmínek je třeba dospět k závěru, že Rada měla k dispozici soubor shodujících se nepřímých důkazů, na jehož základě mohla dovodit, že společnost Chin Haur provádí překládky, aniž se dopustila zjevně nesprávného posouzení.

96 Z toho vyplývá, že první výtku druhé části prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

97 Co se týče druhé výtky, společnost Chin Haur namítá, že se Rada dopustila nesprávného právního posouzení, když dovodila existenci překládek jen ze změny obchodních toků. Rada kromě toho podle Chin Haur nedoložila příčinnou souvislost mezi těmito překládkami a údajnou změnou obchodních toků.

98 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že z bodu 64 odůvodnění sporného nařízení vyplývá, že Rada nedovodila existenci překládek jen ze změny obchodních toků mezi Indonésií a Unií. Rada v tomto bodě odůvodnění poukázala na existenci takové změny a poté uvedla, že k závěru, že je prokázáno provádění překládek v Indonésii, dospěla na základě zjištění týkajících se společnosti Chin Haur a na základě toho, že někteří výrobci-vývozci indonéského původu nespolupracovali. Vyvodila tak důsledky ze zjištění uvedených v bodech 62 a 63 odůvodnění tohoto nařízení, což dokládá výraz „tudíž“ zmíněný v závěru bodu 64 odůvodnění uvedeného nařízení.

99 Jak přitom vyplývá z bodu 95 tohoto rozsudku, závěry týkající se společnosti Chin Haur nejsou stiženy zjevně nesprávným posouzením.

100 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že Rada měla pro učinění závěru o existenci praktik obcházení v Indonésii k dispozici dostatek shodujících se nepřímých důkazů v souladu s úvahami uvedenými v bodech 55 až 66, jakož i v bodech 81 a 82 tohoto rozsudku, a že se v tomto ohledu nedopustila nesprávného právního posouzení ani zjevně nesprávného posouzení.

101 Pokud jde zadruhé o argument týkající se pochybení, kterého se měla Rada dopustit tím, že nedoložila příčinnou souvislost mezi překládkami a změnou obchodních toků, postačuje uvést, že Rada v bodech 58, 64 a 92 odůvodnění sporného nařízení prokázala změnu obchodních toků mezi Indonésií a Unií, praktiky obcházení v Indonésii i absenci jiného hospodářského důvodu než uvalení antidumpingového cla.

102 Je třeba uvést, že Rada za účelem prokázání absence hospodářského důvodu v zásadě ověřuje, zda existuje věrohodné alternativní vysvětlení změny obchodních toků a praktik obcházení, což v praxi znamená, že zjišťuje, zda jsou dány okolnosti, které mohou doložení příčinné souvislosti mezi touto změnou a praktikami obcházení bránit.

103 Je přitom třeba uvést, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, pokud v rámci posuzování první části prvního žalobního důvodu v bodech 53 až 70 napadeného rozsudku zamítl výtky společnosti Chin Haur týkající se závěru Rady o změně obchodních toků a skutečnosti, že Rada nezohlednila alternativní vysvětlení obcházení. V bodě 100 tohoto rozsudku bylo nadto konstatováno, že závěr o existenci praktik obcházení není stižen vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení. Za těchto okolností je třeba dovodit, že Rada doložila příčinnou souvislost mezi překládkami a změnou obchodních toků mezi Indonésií a Unií.

104 V každém případě je třeba podotknout, že jak uvedl generální advokát v bodě 122 svého stanoviska, tvrzení společnosti Chin Haur, že změna obchodních toků může být důsledkem nárůstu výrobních kapacit v Indonésii, přesměrování čínského vývozu do jiných asijských zemí nebo skutečnosti, že výrobci z jiných asijských zemí, jako je Indonésie, využili poklesu čínského vývozu do Unie k posílení svého tržního podílu, nejsou podložena žádným důkazem.

105 Druhou výtku druhé části prvního žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

106 Co se týče třetí výtky tohoto žalobního důvodu, společnost Chin Haur se domnívá, že vzhledem k tomu, že neexistují žádné jiné důkazy, měly poskytnuté údaje představovat dostupné údaje ve smyslu čl. 18 odst. 1 základního nařízení.

107 V tomto ohledu je třeba uvést, že jak podotkl Tribunál zejména v bodech 86 a 142 napadeného rozsudku, informace poskytnuté společností Chin Haur byly neúplné, rozporuplné a neověřitelné. Z bodů 95 a 100 tohoto rozsudku dále vyplývá, že Rada měla pro učinění závěru o provádění překládek dostatek indicií.

108 Z toho vyplývá, že třetí výtku druhé části prvního žalobního důvodu, jakož i žalobu v plném rozsahu je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

K nákladům řízení

109 Článek 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že je-li opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 138 odst. 1 daného jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

110 Vzhledem k tomu, že společnost Maxcom, Rada a Komise požadovaly náhradu nákladů řízení a společnost Chin Haur neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů vynaložených jak v řízení v prvním stupni ve věci T-412/13, tak v řízení o kasačním opravném prostředku.

111 Podle čl. 140 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 téhož jednacího řádu, členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.

112 Komise tudíž ponese vlastní náklady, které vynaložila v řízeních o kasačním opravném prostředku ve věcech C-247/15 P a C-259/15 P a v řízení v prvním stupni ve věci T-412/13. S ohledem na ustanovení citovaná v bodě 109 tohoto rozsudku a vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení ve věci C-253/15 P a společnost Chin Haur neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku ve věci C-253/15 P.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) **Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 19. března 2015, Chin Haur Indonesia v. Rada (T-412/13, EU:T:2015:163), se zrušuje.**

2) **Žaloba na neplatnost, kterou podala společnost Chin Haur Indonesia PT u Tribunálu Evropské unie ve věci T-412/13, se zamítá.**

3) Společnost Chin Haur Indonesia PT ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady vynaložené společností Maxcom Ltd a Radou Evropské unie v řízení v prvním stupni ve věci T-412/13 i v řízeních o kasačním opravném prostředku.

4) Společnost Chin Haur Indonesia PT nahradí náklady vynaložené Evropskou komisí v řízení o kasačním opravném prostředku ve věci C-253/15 P.

5) Evropská komise ponese vlastní náklady, které vynaložila v řízeních o kasačním opravném prostředku ve věcech C-247/15 P a C-259/15 P a v řízení v prvním stupni ve věci T-412/13.

Podpisy.